

Jeg vil tillade mig at anbefale denne Lov og anbefale den i den Form, hvori den foreligger. Jeg tror vanskeligt, man vil opnaa Enighed om at bringe den i en Form, der er bedre og mere opfylder de tvende Formaal, som Forslaget har sat sig.

Neergaard: Vi forhandlede jo i Fjor saa udførligt just ikke dette Lovforslag, men dog et Lovforslag om et lignende Emne, saa at jeg ikke føler mig fristet til at komme ind paa de udførlige Betragtninger, jeg i Fjor gjorde gældende om denne Sag. Jeg, som ikke er Jurist, og som ikke kan smigre mig med at have nogen særlig Indsigt i Enkelthederne med Hensyn til Strafferetsplejen, har ikke syndeligt at tilføje til de Betragtninger, som jeg fremkom med i Fjor ved Lovforslagets Behandling, og jeg ønsker saa lidt som muligt at gentage, hvad jeg den Gang fremsatte. Det er jo, som der allerede er gjort opmærksom paa, et meget væsentlig forandret Lovforslag, der nu møder os fra Landstinget. I formel Henseende er denne Lov ganske sikkert ikke ubetydelig forbedret, i reel Henseende er den paa væsentlige Punkter uheldigere, mindre human end det Lovforslag, vi sendte op til Landstinget. Jeg skal særlig gøre opmærksom paa to saa væsentlige Punkter som Nedsættelsen af Straffen for Ejendomsforbrydelser, der er bortfalden, og den store Indskrænkning med Hensyn til de betingede Straffedomme. Jeg maa tilstaa, at naar den borgerlige Æresfortabelse følger den, der er undergaaet en betinget Straffedom, bortfalder for mig en meget væsentlig Del af Fordelene ved denne humane Foranstaltning, og dette Standpunkt har jo ogsaa været den højtærede Justitsministers i Landstinget. Det har jo været mod den højtærede Justitsministers Ønske, at denne Indskrænkning er fremkommen i Landstinget. I det hele er det ganske ejendommeligt, naar man søger hele denne Lovs Historie tilbage, at se, i hvilken Grad Forholdet har forandret sig. Det vil nok erindres, at det, hvorfra hele Lovgivningen om dette Emne vistnok nærmest har sin historiske Oprindelse, var den Panik, der greb en stor Del af Befolkningen, navnlig en stor Del Kvinder, paa Grund af de hæslige og brutale Voldtægtsforbrydelser, der fandt Sted i ikke ringe Udstrækning paa et bestemt Tidspunkt. Den har virkelig, historisk set, haft sin væsentlige Del i denne Lovs Fremkomst oprindelig og i den Stemning, der paa visse Hold var for

den. Men nu ere jo Prygl som skærpende Straf for Voldtægtsforbrydelser helt gaaede ud af Loven, og vi have i Stedet for det oprindelige Forslag, som væsentlig indeholdt en Udvidelse af Nødværgeretten og Indførelse af Prygl som Tillægsstraf for Voldsforbrydelser, faaet en Række Bestemmelser ind i Loven, som jeg for min Part fuldkommen kan skænke mit Bifald, i alt Fald Tendensen, selv om jeg paa enkelte Punkter kunde have noget at indvende. Der er Bestemmelsen om at forhøje den kriminelle Lavalder, at undtage unge Mennesker paa under 18 Aar fra Pryglestraffen. Dog maa det tilføjes, med Undtagelse af for Voldshandlinger. Det er ikke rigtigt, som det ofte siges, at vi tage Pryglene fra de unge, vi tage dem fra Børn under den nu fastsatte kriminelle Lavalder, men fastholde dem til det 18de Aar for Voldsforbrydelser. Og saa have vi faaet betingede Straffedomme. Det er disse Ændringer i Loven, som det var nødvendigt at indføre allerede her i Folketinget for overhovedet at have Haab om at kunne samle et Flertal om Indførelse af Pryglestraf for voksne. Jeg nærer nu den Opfattelse, at de humane Ændringer, som Lovforslaget i sin nuværende Skikkelse indeholder, vare Bestemmelser, som vi absolut kunde have faaet uden at knytte dem til det i mine Øjne saa store og væsentlige Tilbageskridt, som Indførelsen af Pryglestraf for voksne Mænd udenfor Fængslerne medfører. Jeg fastholder den Opfattelse og er bleven bestyrket deri ved Landstingets Forhandlinger, at Landstinget, hvis man her satte Bestemmelsen om Prygl som Tillægsstraf for voksne Mænd udenfor Fængslerne og Bestemmelsen om Indførelse af Pryglestraf som Disciplinærmiddel ud af Loven, vilde gaa med til, at vi kunde faa en Lov af omtrent samme Indhold vedtagen der. Og jeg nærer ikke Skygge af Tvivl om, at en saadan Lov af den højtærede Justitsminister vilde blive indstillet til Kongens Sanktion. Der findes altsaa ingen Undskyldning for at købe de utvivlsomme Fremskridt i Loven med det utvivlsomme Tilbageskridt, som Indførelsen af denne Pryglestraf betyder.

Jeg ved ikke, om det er gaaet ærede Medlemmer ligesom mig, men da jeg overværede Forhandlingen i Gaar, var det saadan en ejendommelig Fornemmelse, som sneg sig ind paa en. Man hørte mellem Mænd, der skulde drøfte strafferetlige Problemer, Kat, Rotting og Tamp, drøftede med Alvor og Omhyggelighed, disse